

Avgusta Šinigojeva, učenka 5. šol. I. v
Sele-Vrhih (Štaj.):

Otroka v gozdu.

I.

Nekoč sta šla dva otroka, deček in deklica, sin in hči uboge vdove, v gozd, nabirat jagod in drv. Že se je mračilo, pa nista dobila nič, razen nekaj suhljadi; kar se prikaže možiček in jima reče:

„Kaj iščeta tukaj?“

Deček reče:

„Oh, že od poldne sva tukaj v gozdu in iščeva jagod in suhljadi, pa ne moreva ničesar najti.“

Možiček reče:

„Pojdita z menoj, pokažem vama tak kraj, kjer je polno jagod in drv.“

Otroka se branita, češ, da je prepozno; ali nazadnje se vendarle vdasta in gresta z njim. Ne hodijo dolgo, že pridejo na tak kraj, kjer je bilo dosti jagod in drv. Hitro začneta nabirati. Bila sta tako zatopljena v nabiranje, da nista zapazila, kdaj je odšel možiček. Ko napolni deklica košarico z jagodami in ima deček že dovolj veliko butaro drv, se ozreta naokrog in z grozo zapazita, da sta na popolnoma neznanem kraju. Iščeta možička, pa tega ni bilo več nikjer. Začneta se jokati in tavati po gozdu, pa ne moreta dobiti več pota, po katerem sta prišla.¹ Ko sta bila že trudna, reče deklica dečku:

„Veš kaj, bratec, od naju ni bilo prav, da sva se dala zavesti in s tem gotovo povzročujeva ubogi mamici dosti skrbi; sedaj pa ni mogoče si več pomagati, trudna sva, in drugega ni storiti, kot da leževa pod gosto drevo in zaspiva. Najin angelček varuh naju bo že varoval, da se nama ne zgodi nič žalega.“

Deček odvrne:

„Prav praviš, ljuba sestra, to res ni bilo prav od naju, da sva se dala zavesti, zatorej res

ne kaže nič drugega, kot hitro poiskati tak kraj, kjer je več gos ih dreves skupaj, da bi midva ne bila mokra, če pride nevihta.“

Hitro gresta iskat in kmalu najdeta pripraven prostor. Ker sta bila trudna, kmalu zaspita.

Sladko spavajta!

II.

Na domu so bili v velikih skrbah, kam sta se zatekla otroka. Mati je poslala na vse strani ljudi, ju iskat. Vsi so se vračali brez njiju in brez poročila o njiju. Bili so v čedalje hujših skrbah.

Bilo je proti jutru, ko zagledajo moža, ki je korakal proti njim, držeč za roko dva otroka. Ko ju spoznajo, jim tečejo naproti in se jih jako razvesele.

III.

Otroka sta namreč vso noč dobro spala. Ko se prebudita, začneta zopet iskati poti. Ne iščeta dolgo, ko pride mož in ju vpraša:

„Kaj delata tukaj?“

„Izgubila sva se.“

„Od kod sta?“

„Iz trga P.“

„Ta trg mi je znan in ker me vede opravek ravno v ta trg, lahko gresta z menoj.“

Otroka sta vesela šla z njim. Ko prideta v hišo, jim pride naproti mati, ki je vesela, da sta prišla.

Čez nekaj časa pride tudi tisti mož v hišo in vpraša:

„Ali ste vi Marjeta P.?“

„Da,“ odgovori mati.

„Potem vam prinašam veselo vest.“

„Kakšno?“

„Nate pismo!“

Mati, prebravši pismo, reče otrokoma:

„Draga otroka, konec je naše bede. V tem pismu je pisano, da je v daljnem kraju umrl neki sorodnik in nam zapustil vse svoje veliko imetje.“

¹ Podoba tega prizora priobči „Zvonček“ v prihodnji številki. — Uredništvo.

Hvalili so Boga in se kmalu nato preselili na veliko posestvo, kjer so še dolgo časa živeli.

Povodnji mož.

Bajka izpod Sv. Uršule.

Pod hribom Sv. Uršule (Plešivec, ki meri 1700 m) je bilo v davnih časih jezero, v katerem je prebival povodnji mož.

Nekoč je bil v hudih skrbih, kako bi vodo iz jezera spravil; sode je že imel, živine pa ne. Kar se spomni, da je tam blizu kmet, ki ima lep jarem volov.

Ponoči je šel v njegov hlev, vzel vole in jih odpeljal.

Dva dni in dve noči jih je imel, potem jih je pa nazaj pripeljal in jima privezal na vsak rog mošnjo, polno denarja.

V tem so bili pri dotičnem kmetu v nemalih skrbih, kam sta šla vola. Kako so se začudili, ko jim pride tretjega jutra hlapec povedat, da sta vola v hlevu in da imata vsak na vsakem rogu težko mošnjo. Hitro tečejo pogledat in vidijo, da je res tako. Od tistega časa ni videl nihče več jezera in ne povodnjega moža, ki je bil v velik strah otrok.

*

Dragi gospod Doropoljski!

Dolgo sem si želel biti naročnik „Zvončka“. Ko sem ga prvokrat dobil, sem kar vriskal od veselja. Dolgo ga ni bilo, se je pač zamudil, kakor časih vlak. Da ga le imam, to me veseli. Sedaj sem še v tretjem razredu ljudske šole. V jeseni pojdem v gimnazijo. Najrajši bi bil profesor. Vem, da se še moram dosti učiti. Učenje pa me veseli. Posebno rad pojem. Tudi gosli bi rad znal, toda začetek je težaven. H koncu Vas lepo pozdravljam in Vas prosim, da tudi name ne pozabite v svojem koticu!

Leo Berlic,
učenec III. razr., Sv. Trojica v Slov. goricah.

Odgovor:

Ljubi Leo!

Tvoje odkritosrčno veselje napravi tudi meni veliko radost. Ko bi bili le vsi naročniki v tem pogledu Tebi enaki! In jaz mislim, da tudi so! Saj kaj more otroka bolj veseliti, nego lep list, ki je njemu namenjen. — Praviš, da bi rad postal profesor. To se lahko zgodi, treba je samo vztrajnega dela in učenja.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Kakor vidim, se malo učencev iz Bele Krajine oglašja v Vašem koticu. Ako Vam je všeč, Vam pišem.

Dve leti je, kar smo se preselili iz Gradca na Krupo. Ta grad je kupil moj papa od barona Abfalterna.

Ker bi moral od tu predalet v šolo, mi je moj papa preskrbel domačega učitelja. Star sem devet let.

Ko bom koncem šolskega leta napravil izkušnjo čez četrti razred in sprejemno izkušnjo za srednjo šolo, bi rad obiskoval realno gimnazijo. Prav rad bi vedel, če bo z drugim šolskim letom taka gimnazija v Ljubljani. Zato Vas najvljudneje prosim, odgovorite mi na to vprašanje.

Pričakujoč prav gotovo in kaj kmalu Vašega velecenjenega odgovora, Vas pozdravlja Vaš

Julij Mazelle,
privatist IV. razreda.

Odgovor:

Ljubi Julij!

Res je, da mi prihaja iz Bele Krajine prav malo, da, najmanj pisem, kakor bi tamkaj ne poznali „Zvončka“. Zato pa sem Tvojega pisemca tem bolj vesel. Bodo li s prihodnjim letom osnovali v Ljubljani realno gimnazijo, tega ne vem. Pri nas Slovencih gre silno počasi s takimi koristnimi rečmi. Kadar pa kaj gotovega zvem, Ti takoj sporočim.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Že večkrat sem se Vam namenila pisati, ali zmerom sem si mislila: bom že drugikrat pisala. Ali sedaj sem spoznala, da ni nič z odlaganjem.

Hočem Vam sedaj kratko pismo pisati: Jako rada prebiram „Zvonček“. Ali žalibog že tri mesece ni prišel. Jaz ga več ne dobivam, dobim ga iz šole. Pri Sv. Jerneju sem ga dobivala sama. Živijo mi še stari oče in stara mati. Starši mi tudi še živijo. Imam tri sestre: Verico, Nadico in Marijo Ano. Eden je pa že umrl. Eden pa, Borček, je šele tri leta star. V šolo hodim jako rada. Najrajša se učim nemško in verouk. O pri-
liki več.

S spoštovanjem

Avgustka Šinigojeva,
v Selah pri Slovenjem Gradcu.

Odgovor:

Ljuba Avgustka!

Ako hočeš dobivati „Zvonček“ vsak mesec, je samo eno sredstvo: naroči se nanj! Ker imaš tri sestre in enega bratca, bodo pač vsi s Tabo vred veseli, če prihaja naš list vsak mesec na Tvoje ime. Le prosi svoje starše!

